

OCENJUJEMO

Gledališče

Roland Schimmelpfennig: Peggy Pickit vidi boga v obraz SNG Nova Gorica

★★★★★

Klofuta na dan ne odžene zdravnikov stran. V Schimmelpfennigovi igri namreč trčita dva zdravniška svetova ali vsaj dva medicinska para in konča se z dvema silovitima udarcema, ki malo prizemljita situacijo; par, ki se je vrnil z afriške šestletne misije, je na strani izkušnje pravega življenja, se reče, vsakdanjosti smrti. Drugi je ostal doma in naredil vse, kar se od para v teh letih pričakuje, od hiše z garažo do otroka, se pred sošolcema in vrstnikom ne znajdetta, vsaj glede vtisov. Pa saj se tudi sama ne najbolje; navzkrižno prešuštvo in nekakšna tiha siva posvojitev bolne in malo govoreče afriške deklice, ki sta jo morala ob svojem begu zaradi zaostritve razmer in bojov milic pustiti tam, pa bolezni, ki bi jih lahko s prihodom uvozila in so zdaj vsi ogroženi, vse to ustvarja nelagodje v konverzaciji. Kot že v približno pol ducata pri nas uprizorjenih Schimmelpfennigov je *Peggy Picket* stišana, namigujoča, konflikt je latenten, kot recimo pri kakšni Yasmini Reza, teme pa avtentičnost bivanja, možnost preobrata v karijeri in življenju, udobje srednjega razreda, ki se sooči s svetom, ki ga tudi tisti, ki so mu hoteli pomagati in bili pri tem zavrtnjeni, ne razumejo popolnoma. Vendar razumejo več, kot povedo, zato so prizori prekinjani s komentarji vstran, potem pa zaključki prejšnjega podvojeni, kar daje igri strogo strukturo, kakršno v sodobni evropski dramatik premore kvečjemu Norvežan Jon Fosse. Vendar je *Peggy Picket* bolj angažirana, saj odpira vprašanja

o pomoči drugemu, ki je enkrat bolj abstraktna, kolikor je abstrakten denar, ki ga pošiljajo, drugi konkretna in fizična, če že ne tudi do konca premišljena, tudi na strani prejemnikov pomoči. Predvsem pa zahteva premislek, ali je mogoč molk, ki je morda tudi že tihi zagovor izkoriščanja, kljub finančnim piškotkom, ki naj vse skupaj ublažijo; ali je karitativnost zadosten odgovor na našo siceršnjo ignoranco.

Ekartova režija ob dramaturški podpori Simone Hamer zadevo nadgradi z abstraktno podobo mladega dekleta (Lara Bešič), ki odigra nekaj kratkih viž na violončelo in, čeprav nekakšna alegorija čistosti in lepote in morda tudi smisla in reda, sedi vedno nižje, kot da se počasi spušča iz hiše na pručke in jo potem zamenja zelene viže spuščajoč gramfon. Na odru je namreč postavljena lična odrska škatla, v njej pa hišica doma ostalega para, zadaj slutimo bogato vinsko in žganjsko klet in ga potem spredaj kot pri kakšnem Albeju dobro nalivajo, da bi utopili nesporazume in tremo ob soočenju: izčiščena scenografija je delo Damirja Leventića.

Nesporazum je nakazan že na ravni otroških lutk, kajti za otroke gre; kičasto lepa in predrafaelitsko eterična Peggy in zraven kot stilizirana črna kuhinica na podstavku sta upredmetena svetova v navzkrižju. Na eni strani konfekcijska perfekcija, na drugi robusten in ročno izdelan predmet za tiste, ki še premorejo domišljijo in željo po igri. Da bi se bolj videlo, da so v navzkrižju, v nespravljivi razliki, ki se sprosti z razelektritvijo, z gesto, ki prebije konvencijo in jih spet zbliža, ki prikaže, da so se medtem oboji dodobra oborožili s stereotipi, tisti doma o humanitarnem početju, drugi z vzvišenim večvednostnim refleksom nad tistimi, ki z njimi ne morejo deliti izkušnje nemoči tropske medicine. Oba para intenzivno, včasih z visoko artikulirano hysterijo in na koncu v pobitih držah in zagreznjenostjo v pijansko nemoč odigrajo Miha Nemeč, Marjuta Slamič, Blaž Valič in Helena Peršuh. Kaj torej ugleda plastična in od večine otrok tega sveta lepše oblečena Peggy Pickit, obraz boga masakra ali obraz črne afriške otroške lutke?

MATEJ BOGATAJ

